

ΑΝΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

Γιὰ νὰ γνωρίσω τοὺς Θεοὺς σου
ἀνοιξα μόνος μου τὸ δρόμο,
γιὰ ὅλο μου τὸ δρόμο
τὴν ἀπόφασή μου παίρνοντας
ὡσὰ μονάκριβο καρπὸ,
γιὰ νὰ δροσιζῶ, στὶς ἀκρότατες στιγμὲς
τῆς δίψας μου, τὰ χεῖλια!

Ὁλυμπε, ἀνήφορε τοῦ Δία,
τὸ χῶμα σου εἶναι μαῦρο,
ζυμωμένο μ' ὅλα τὰ χινόπωρα
τῶν καστανίων καὶ τῶν πλατάνων,
καὶ τὸ πόδι χώνεται βαθύτερα ἀπὸ τ' ἀστραγάλι
γιὰ νὰ σ' ἀνεβεῖ!

Ἄδιάκοπα,
μὲ τὸ μαχαίρι —
δαφνοτόμος,
κισσοτόμος —
πρέπει νὰ κόβει τὸ στενὸ του μονοπάτι
μέσ' ἀπ' τὰ παλιούρια
ὅποιος γυρέψει νὰ σὲ ἰδεῖ!
Κι ἀπάνωθ' του, σὰ λυροχορδές,
οἱ κληματίδες ἀμποδᾶνε νὰ διαβεῖ!

Ἐφηβε Δία!
Καθὼς τὰ ἔλατα στὴ θεία γαλήνη τοῦ βουνοῦ
σέρνουν τὸν ἀέρα καὶ βουίζουν ἀλαφρά,
ἐνῶ λίγο παράμερα ἀπὸ κείνα βασιλεύει ὁ ἥλιος
κι ἡ σιωπή,

ἱερὴ Ἐφηβότητα,
ὦ ἰθύφαλλη, χωρὶς λαγνεῖα,
κορφή τῆς μυστικῆς υἱείας,
ἄνθος ὀρθὸ πού ὁ ἥλιος πίνει στὴν κορφή του
τὴν ἐπιθυμιὰ σὰ μιὰ τρεμάμενη δροσιά,
σὰν τὰ ἔλατα στὴ θεία γαλήνη τοῦ βουνοῦ,
ὀλόρτος καὶ παρθένος
ἔσερνες ὅλη τὴ δροσιά τῆς γῆς!

Κι ὁ αἰτὸς σου,
τὸ φτεράτο καὶ νυχάτο σου λαγωνικό,
πρὶν τὸ γνωρίσω μὲ περίμενεν ἀσάλευτο,
καθὼς ὁ αἰτὸς ὀπού, ἓνα δειλινό,
ἀνεβαίνοντας γραμμὴ στὰ Σταυρωτὰ
μὲ τοὺς χωριάτες
καὶ μὲ τὰ μουλάρια,
πού ἐβογοκοῦσαν τὰ κουδούνια τους στὴν ἄσπιλη
ἡσυχία,
σ' ἓνα βράχο καθιστός,
μ' ὅλα τὰ νύχια — ἀγκίστρια ἀπάνου του —
ὅπως εἶχε γυρισμένο τὸ λαιμὸ σὲ μιὰ μεριά,
ὄχι ὡς νὰ φύλαε σὲ καρτέρι
ἀλλ' ὅλος ἀλησημονημένος στὴν καθάρια δύναμη
καὶ στὴ γαλήνη τῆς ἐλευτεριάς του, πού δὲ γνώριζε,
δὲ σάλεψε καθόλου,
μόλο πού περάσαμε ἀπὸ κάτω του λίγες ὀργιές,
μὲ γέλια καὶ φωνές!

Πατέρα Δία:
ἂν οἱ ἱερεῖς Σου κάθε χρόνο
στὴν κορφή τοῦ Ὀλύμπου,
ὅπου ποτὲ δὲν πνέει ὁ ἄνεμος,
γράφουνε στὴν ἀπλωμένη στάχτη τῶν θυσιῶν
τὴν ὑψηλὴ τους προσευχὴ
καὶ τὴνε βρίσκουν ἄγγιχτη τὸν ἄλλο χρόνο,
καθὼς τὴ στιγμὴ πού μὲ τὸ δάχτυλο
ἐχαράξανε τὰ λόγια τῆς:
κι ἂν οἱ καρποὶ
πού ὀλόγυρα ἀπιθάνουν ἀφιερῶματα
κρατοῦνε ὀλοχρονὶς ὀλόδροσοι,
καθὼς τὴν ὥρα πού ἐκοπήκανε ἀπ' τὸ κλαδί,
πόσο περσότερο ὁ καλὸς μου Λόγος,
ποτισμένος τὴ δροσιά,
πού ὡσὰ βαρὺ ροδάκινο μὲς στὸ νερὸ
ἀστράφτει, ὅμοια ἀσημένια σφαῖρα,
δὲ θὰ μείνει αἰώνιος
ὅπου κι ὅπως
στὴν κορφή τοῦ Ὀλύμπου τὸν ἀπίθωσα!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ